

Arrest

nr. 347 353 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 december 2025.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat R. JESSEN, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Noord-Macedonië en Albanees van origine, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 juni 2025 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Noord-Macedonië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verweerder stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. U kaartte vlak voor de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op 06/05/2025 aan niet in staat te zijn deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud ten gevolge van hevige pijnen aan uw arm en kortademigheid (CGVS d.d. 06/05/2025, p. 1). Het gehoor werd geannuleerd. U staaft uw onvermogen deel te nemen aan het gehoor op 06/05/2025 met een medisch attest. U werd opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 03/06/2025. U verklaart voor aanvang van dit gehoor dat u het goed stelt, u heeft weliswaar een infectie maar u kan met het gesprek doorgaan en u bent fit voor het gehoor (CGVS, p. 1-2). De protection officer heeft u er meermaals op gewezen dat u pauzes kan vragen indien u dat zou wensen (CGVS 2). U stelt het ook na de pauze goed (CGVS, p. 9). U kaart tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar aan geheugenproblemen te hebben waardoor u zich jaren en datums niet meer herinnert (CGVS, p. 3). U bent hiervoor niet in therapie, u onderbouwt deze geheugenproblemen niet met een medisch attest (CGVS, p. 3). U haalt aan een aanvraag voor een afspraak bij een psycholoog te hebben ingediend, u wacht op antwoord, maar ook hiervan heeft u geen bewijs (CGVS, p. 3). U bezocht een arts op 08/05/2025 die met u een gesprek voerde, maar nergens maakt hij gewag van de door u opgeworpen geheugenproblemen. Uit niets tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat u niet in staat bent te voldoen aan uw verplichtingen, u heeft zelf ook geen opmerkingen bij het afsluiten van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 20). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze concrete motieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

3. Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar Noord-Macedonië dat hij nergens heen zal kunnen en hij geen werk en woning zal hebben. Verzoeker verklaart dat homoseksuele mannen in Noord-Macedonië niet aanvaard worden, zij geen werk vinden en zij worden mishandeld. Hij benadrukt tevens dat hij mindervalide is en niet vrij kan bewegen. Verzoeker stelt daarnaast dat van zodra mensen weten dat hij homoseksueel is, ze vuile woorden tegen hem gebruiken.

4. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Noord-Macedonië wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: i) zijn verklaringen over zijn beweerd vrees bij terugkeer niet konden overtuigen; ii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen beroep kon doen op zijn autoriteiten voor zijn problemen en/of bij een terugkeer hij geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten indien hij opnieuw met dergelijk laakbaar gedrag te maken zou krijgen; iii) hij zijn bewering dat hij als homoseksuele man en mindervalide niet aan werk zou geraken, niet aannemelijk kan maken; iv) aan zijn bewering dat hij nergens naartoe kan, evenmin geloof kan worden gehecht; v) volledigheidshalve wat betreft de door verzoeker opgeworpen ademhalingsproblemen nog kan worden opgemerkt dat hij deze niet documenteert en uit niets in zijn verklaringen blijkt hoe deze problemen zouden bijdragen tot een vrees bij een terugkeer.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift volhardt in zijn verklaringen, hij zijn seksuele geaardheid en medische toestand benadrukt en verwijst naar algemene landeninformatie, brengt hij geenszins concrete elementen bij die de pertinente bevindingen in de bestreden beslissing kunnen ontkrachten.

5. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekers homoseksuele geaardheid in casu op zich niet in twijfel wordt getrokken.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat leden van de LGBTI-gemeenschap in Noord-Macedonië op meerdere vlakken nog steeds te maken kunnen krijgen met weerstand, haattaal en/of discriminatie vanuit de bevolking. De Noord-Macedonische overheid heeft in de afgelopen jaren echter aanzienlijke inspanningen geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-personen. Mede onder invloed van verschillende overheidsinitiatieven komt geleidelijk aan ook een mentaliteitswijziging tot stand. Zo werd in 2019 een eerste Pride Parade georganiseerd in Skopje. Meerdere LGBTI-organisaties strijden ook openlijk voor de rechten van LGBTI in Noord-Macedonië en klagen haatmisdrijven aan. Hoewel er nog ernstige inspanningen nodig zijn en de uitdaging groot blijft om de slagkracht en het bewustzijn bij de politie en het gerecht te versterken in de daadwerkelijke vervolging van alle vormen van haatcriminaliteit gericht tegen leden van de LGBTI-gemeenschap, worden ook op dit vlak initiatieven ondernomen om de doeltreffendheid van de bescherming voor haatmisdrijven te verhogen.

Niettegenstaande er erkend wordt dat de leden van de LGBTI-gemeenschap op meerdere vlakken nog te maken kunnen krijgen met weerstand, haattaal en/of discriminatie vanuit de bevolking, wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en het verzoekschrift, blijkt dat het loutere feit een LGBTI+-persoon te zijn in Noord-Macedonië op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een ernstig risico tot vervolging in zijn hoofde in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt voorts zelf geen landeninformatie aan die concrete aanwijzingen in die zin bevat en maakt aldus niet aannemelijk dat hij louter omwille van zijn seksuele geaardheid in combinatie met zijn mindervaliditeit en zijn aanwezigheid in Noord-Macedonië een risico loopt om te worden gevisieerd of vervolgd.

Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij de verzoeker om internationale bescherming ertoe gehouden is zijn vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

6. Waar in het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker niet beschikt over een familiaal netwerk of institutionele opvangstructuur in Noord-Macedonië en de combinatie van zijn fysieke beperking, seksuele geaardheid en sociale isolatie maakt dat hij geen toegang zal hebben tot de nodige medische zorg noch tot veilige huisvesting of inkomstenondersteuning, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat hij nog contact heeft met zijn jongste broer die in Noord-Macedonië verblijft en hij ondanks zijn mindervaliditeit en seksuele geaardheid toch verschillende werkzaamheden heeft uitgevoerd en verschillende huisvestingen heeft gehad bij zijn terugkeer (NPO van 3 juni 2025, p. 11- 12; p. 6- 11). Daarenboven benadrukt de Raad dat verzoeker verklaarde dat hij omwille van zijn mindervaliditeit een levenslange uitkering geniet naast een som geld die hij aanvaardde van het bedrijf waar het ongeval zich voordeed (NPO, p. 6- 7).

7. Voorts onderstreept de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker in casu niet slaagt.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus “Noord-Macedonië Algemene Situatie” van 6 januari 2025, blijkt dat Noord-Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie en dat de bescherming van een aantal fundamentele basisrechten garandeert. Daarnaast blijkt ook uit de algemene landeninformatie dat naast de wettelijke voorzieningen binnen de gewone rechtsgang kunnen burgers zich met het oog op verweer tegen schendingen van rechten en vrijheden ook kunnen wenden tot een aantal andere instellingen. Het CGVS erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Noord-Macedonië, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Dit alles wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Noord-Macedonië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij die doet besluiten dat de appreciatie van de situatie in Noord-Macedonië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Noord-Macedonische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

8. Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Noord-Macedonische overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoeker slaagt hierin evenwel niet. Hij toont immers niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Noord-Macedonische overheid voor bescherming.

In dit verband wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“U geeft aan één keer naar het politiecommissariaat te zijn gegaan, maar de politiemann stelde dat het zinloos was klacht in te dienen (CGVS, p. 17). U liet het daarbij, u ging niet naar een ander politiekantoor (CGVS, p. 17). U zocht geen hulp elders bij de autoriteiten of bij organisaties, u zocht geen rechtshulp, geen hulp bij burgermaatschappijorganisaties, bij het LGBT support center (CGVS, p. 18). U ging nooit het door u opgeworpen onheus gedrag van de politie, het ziekenhuis, het arbeidsbureau die vuile woorden tegen u gebruikte ergens aankaarten (CGVS, p. 19). Nochtans, naast de wettelijke voorzieningen binnen de gewone rechtsgang kunnen burgers zich met het oog op verweer tegen schendingen van rechten en vrijheden ook wenden tot een aantal andere instellingen, waaronder voornoemde Raad van Justitie en de instelling van de Ombudsman. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Noord-Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend o.a. bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (Department for Internal Control, Criminal Investigation and Professional Standards – DICCIPS), bij de Ombudsman en bij het parket. In 2019 werd bijkomend een extern controlemechanisme op de politie (External Oversight Mechanism, EOM) opgericht. Daarnaast staan de politiediensten tevens onder toezicht van het parlement. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn. Dit vormt een belangrijk instrument om gelijke toegang tot justitie te verzekeren voor alle burgers die zich dit niet kunnen permitteren. In bewustmakingscampagnes over dit thema wordt de focus gelegd op kwetsbare groepen. Er zijn ook tal van ngo’s actief waartoe burgers zich kunnen richten voor juridisch advies en informatie. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Noord-Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een anti-corruptiebeleidsdocument (State Program for Prevention and Repression of Corruption and Prevention and Reduction of Conflict of Interest) en zijn er diverse anticorruptieprogramma’s met bijbehorende actieplannen ter preventie en bestrijding van corruptie, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de autonome en onafhankelijke State Commission for the Prevention of Corruption (SCPC). Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie, zo ook high-level corruptiezaken. De Noord-Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan politiehervorming, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, e.d.m.”

Verzoeker brengt met de verwijzing naar algemene landeninformatie en zijn betoog dat verweerder onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn persoonlijke omstandigheden en dat er ten onrechte geconcludeerd werd dat hij niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij geen beroep kon doen op de autoriteiten voor zijn problemen, geenszins concrete elementen bij die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ontkrachten en een afdoende verklaring kunnen bieden voor zijn nalatige houding geen beroep te doen op de autoriteiten. Immers kan er in het licht van de aanwezige landeninformatie redelijkerwijze verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat die enige pogingen zou hebben ondernomen om bescherming te verkrijgen van de nationale overheden, quod non in casu.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar ’s Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

9. De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen

waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

10. Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

11. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Noord-Macedonië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 6 maart 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt dat het gegeven dat Noord-Macedonië wordt beschouwd als een veilig land van herkomst niet volstaat om zijn verzoek om internationale bescherming ongegrond te verklaren en benadrukt daarbij zijn profiel. Hij is bijzonder kwetsbaar om de tweevoudige reden dat hij fysiek gehandicapt en homoseksueel is. In voormelde beschikking wordt ook niet ontkend dat homoseksuelen een verhoogd risico lopen in Noord-Macedonië; de LGBT worden er immers voortdurend geconfronteerd met haatspraak waartegen zij geen overheidsbescherming genieten. Verzoeker meent dat er een gebrekkige beoordeling van zijn individuele situatie heeft plaatsgevonden, dat hij “een cumulatieve kwetsbaarheid” heeft aangetoond en dat hij door deze kwetsbaarheid een verhoogd risico loopt op ernstige schade. Verder volhardt hij in zijn verzoek, waarbij hij er nog op wijst dat hij heeft geprobeerd om zijn “sociaal isolement” aan te tonen met documenten, maar dat dit erg moeilijk is. Alleszins kan hij in zijn land van herkomst niet worden ondersteund door een sociaal netwerk. Verder bevraagd, licht verzoeker toe dat hij geen ouders meer heeft en alleenstaande is. Zijn broers en zussen hebben hem weggestuurd van zodra zij wisten dat hij homoseksueel is. Zijn ouderlijk huis werd verkocht en de opbrengst werd verdeeld, zodat verzoeker er niet meer kon blijven. Hij werd gedurende enige tijd geholpen door een christelijk opvangcentrum en heeft daarna zijn toevlucht gezocht in de bergen om er als herder te werken, wat hij ook kan aantonen middels foto- en videomateriaal. Toen de eigenaar van de kudde die verzoeker hoedde vernam dat hij homoseksueel is, heeft ook hij hem weggestuurd. Verzoeker kon onmogelijk nog ander werk vinden in zijn land van herkomst en heeft het daarom verlaten. Bijkomend wijst hij op zijn medische toestand: hij lijdt aan oogproblemen, heeft een

armprothese nodig waarvoor onderzoeken aan de gang zijn en moet ook nog psychisch worden onderzocht.”

5. Voormeld betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen die terug te vinden zijn in de beschikking van 9 december 2025.

5.1. Zoals reeds vermeld, werd bij het nemen van de bestreden beslissing het beschermingsverzoek van verzoeker onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 alsook kennelijk ongegrond verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet daar verzoeker afkomstig is uit Noord-Macedonië dat als een veilig land van herkomst is aangemerkt.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Hierbij stipt de Raad aan dat uit de bewoordingen van artikel 57/6/1, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omlijnde criteria rekening wordt gehouden. Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet is de beoordeling of een land een veilig land van herkomst is, gestoeld op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties. De aanduiding als veilig land van herkomst gebeurt op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen; tevens wordt dit meegedeeld aan de Europese Commissie.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2 van het EVRM zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Bij koninklijk besluit van 3 december 2025 werd Noord-Macedonië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst (BS 15 december 2025).

Uit de door beide partijen ter beschikking gestelde landeninformatie blijken geen redenen om aan te nemen dat niet is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de aanmerking van Noord-Macedonië als veilig land van herkomst conform artikel 37 en Bijlage I van richtlijn 2013/32/EU (HvJ 4 oktober 2024, C-406/22, CV v Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (GC)).

5.2. Aldus geldt het vermoeden dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Verzoeker moet evenwel in de gelegenheid worden gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (*Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat verzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt, waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op

ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

5.3. Ter zitting benadrukt verzoeker dat hij fysiek gehandicapt en homoseksueel is. Hij haalt de algemene situatie aan voor de LGBTI-gemeenschap en meent dat hij een “*cumulatieve kwetsbaarheid*” heeft aangetoond.

Bij het nemen van de bestreden beslissing en voormelde beschikking werd rekening gehouden met zowel verzoekers fysieke beperking als met zijn homoseksualiteit en werd de situatie van de LGBTI-gemeenschap uitgebreid besproken. Door hier opnieuw naar te verwijzen gaat verzoeker geenszins concreet en inhoudelijk in op de gedane bevindingen en laat hij geheel na hierop een ander licht te werpen.

Verder benadrukt de Raad dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Zoals gesteld, wordt in de bestreden beslissing de homoseksualiteit van verzoeker in rekening gebracht waarbij onder verwijzing naar de COI Focus “Noord-Macedonië: Algemene situatie” van 6 januari 2025 en de COI Focus “Noord-Macedonië: LGBTI” van 17 mei 2022 wordt gemotiveerd dat “*de Noord-Macedonische overheid in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-persoon. De strafwet werd aangepast door het opnemen van de termen seksuele geaardheid en genderidentiteit als gronden voor haatmisdrijven en de antidiscriminatiewet voorziet sedert enkele jaren expliciet in bescherming tegen discriminatie gebaseerd op seksuele oriëntering en genderidentiteit in domeinen zoals het onderwijs, de tewerkstelling, de huisvesting en de gezondheidszorg. Sinds 1 oktober 2019 is tevens de nieuwe wet op kosteloze juridische bijstand van kracht, waardoor kwetsbare burgers recht hebben op eerstelijnsbijstand en dit in alle juridische probleemsituaties (burgerlijke en administratieve rechtszaken en nu ook strafrechtelijke procedures). Deze wet vormt een nieuwe stap in de gelijke toegang voor LGBTI-persoon tot justitie. Begin 2021 werd de Commission for the Prevention and Protection against Discrimination (CPDD) opgericht. Deze heeft sindsdien al verschillende keren standpunt ingenomen tegen gevallen van discriminatie en ook opgetreden tegen publicaties met haatdragende bewoordingen over LGBTI-persoon. Op 27 en 28 juni 2019 heeft het ministerie van Arbeid (samen met de ngo S-Front) een nationale conferentie over de verbetering van de mensenrechten van LGBTI-persoon georganiseerd. Het was de eerste keer dat zo’n conferentie door de overheid georganiseerd werd. Op de conferentie waren actoren uit de nationale en internationale ngo-wereld aanwezig en het gebeuren heeft geleid tot de uitwerking en goedkeuring van een nationaal actieplan ter bevordering van de mensenrechten van LGBTI.*

Mede onder invloed van voornoemde overheidsinitiatieven komt geleidelijk aan ook een mentaliteitswijziging tot stand. Zo werd in 2019 een eerste Pride Parade georganiseerd in Skopje. Na een online alternatief omwille van de Covid-19-crisis in 2020, werd deze met succes opnieuw georganiseerd in de daaropvolgende jaren. Diverse hooggeplaatste politici zijn hierop aanwezig en betuigen zo hun steun aan de LGBTI-gemeenschap. Meerdere LGBTI-organisaties strijden ook openlijk voor de rechten van LGBTI in Noord-Macedonië en klagen haatmisdrijven aan. LGBTI-persoon kunnen zich voor hun problemen tot hen richten. Deze organisaties leveren allerlei vormen van ondersteuning, zoals juridische bijstand en medische of psychosociale hulp. Er is sinds 2020 tevens een nationale LGBTI-hulplijn actief.

Ofschoon er nog ernstige inspanningen nodig zijn en de uitdaging groot blijft om de slagkracht en het bewustzijn bij de politie en het gerecht te versterken in de daadwerkelijke vervolging van alle vormen van haatcriminaliteit gericht tegen leden van de LGBTI-gemeenschap, worden ook op dit vlak initiatieven ondernomen om de doeltreffendheid van de bescherming voor haatmisdrijven te verhogen. De OVSE zet

sinds augustus 2019 in op een trainingsprogramma voor politieagenten om haatmisdrijven tegen LGBTI-personen beter aan te pakken. Dit programma focust op het herkennen en begrijpen van de dynamiek van haatmisdrijven, de impact ervan op slachtoffers, het begrijpen en kunnen toepassen van de relevante wetgeving, het verwerven van vaardigheden in het reageren op en onderzoeken van haatmisdrijven, en het verhogen van het bewustzijn bij agenten van hun plicht om alle burgers te beschermen. Ook de Raad van Europa organiseerde in februari 2020 een internationale training waaraan burgermaatschappijorganisaties en politiestructuren uit alle westelijke Balkanlanden deelnamen met als opzet een betere aanpak van haatmisdrijven gericht tegen LGBTI-personen. In 2020 heeft de politie een aantal trainingen gevolgd over het werken met LGBTI-personen, sekswerkers en druggebruikers. De trainingen zijn georganiseerd door de ngo Coalition Margins in samenwerking met het ministerie van Binnenlandse Zaken. Niettegenstaande voornoemde initiatieven staat de LGBTI-gemeenschap nog zeer weigerachtig om zich voor haatmisdrijven tot de politie (en zelfs tot LGBTI-organisaties) te wenden met het oog op bescherming en dadervervolgning. Dit is te wijten aan tal van factoren zoals een gebrek aan vertrouwen in de politie, angst dat de autoriteiten niet over de juiste kennis en bereidheid beschikken om dergelijke zaken op te lossen, schrik dat de privacy wordt geschonden (het verliezen van anonimiteit) en de vrees voor verdere represailles en discriminatie.”

Er wordt niet betwist dat de LGBTI-gemeenschap een kwetsbare groep uitmaakt in Noord-Macedonië en in de bestreden beslissing wordt erkend dat leden van de LGBTI-gemeenschap in Noord-Macedonië op meerdere vlakken nog steeds te maken kunnen krijgen met weerstand, haattaal en/of discriminatie vanuit de bevolking. Zoals hierboven vermeld, heeft de Noord-Macedonische overheid in de afgelopen jaren echter aanzienlijke inspanningen geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-personen en komt mede onder invloed van verschillende overheidsinitiatieven geleidelijk aan ook een mentaliteitswijziging tot stand. Hoewel er nog ernstige inspanningen nodig zijn en de uitdaging groot blijft om de slagkracht en het bewustzijn bij de politie en het gerecht te versterken in de daadwerkelijke vervolging van alle vormen van haatcriminaliteit gericht tegen leden van de LGBTI-gemeenschap, worden ook op dit vlak initiatieven ondernomen om de doeltreffendheid van de bescherming voor haatmisdrijven te verhogen. De Raad herhaalt dat niettegenstaande de LGBTI-gemeenschap een van de kwetsbaarste groepen in Noord-Macedonië blijft, er actueel dus geen sprake is van veralgemeende vervolging. Het loutere feit een LGBTI-persoon te zijn in Noord-Macedonië is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt terdege besloten: *“Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere LGBTI in Noord-Macedonië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”*

In de COI Focus kan nog worden gelezen dat de Ombudsdienst ook nog bevoegd is voor het Mechanisme voor de monitoring van de implementering van de VN-Conventie over personen met een handicap (p. 43, 44) en in december 2021 de Ombudsdienst nog een memorandum of understanding heeft ondertekend met een aantal ngo's met de bedoeling de samenwerking te verhogen op het gebied van de bescherming en de promotie van de rechten van personen met een handicap (p. 45).

Verder blijkt dat Noord-Macedonië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle burgers in het land, ook mensen met een (fysieke) beperking, hiertoe toegang hebben. Het CGVS erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Noord-Macedonië, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat in het geval de Noord-Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

Uit de COI Focus van 6 januari 2025 blijkt dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, zoals in de bestreden beslissing terdege als volgt wordt geduïd: *“Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Noord-Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, is er veel politieke wil, wat zich uit in concrete verbeteringsstrategieën, om de werking van de politie te verbeteren en het vertrouwen van de burger in de politie te doen groeien. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Noord-Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie en dat de bescherming van een aantal fundamentele basisrechten garandeert. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Noord-Macedonische justitie zich nog steeds opdringt, is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging en de procedures voor de benoeming, promotie, discipline en ontslag van rechters verbeterd. De autonomie en onafhankelijkheid van het gerecht, ondersteund door een autonome Raad van Justitie, zijn*

verankerd in de grondwet. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden tevens wettelijk verankerd.”

In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat uit het geheel van de voormelde landeninformatie afdoende blijkt dat de Noord-Macedonische autoriteiten ten aanzien van alle onderdanen, ongeacht hun geaardheid, redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging en het lijden van ernstige schade en aldus in het algemeen de nodige bescherming bieden. Op basis van de voorliggende landeninformatie kan dan ook terdege worden geconcludeerd dat de Noord-Macedonische autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsmede dat de algemene situatie voor de LGBTI in Noord-Macedonië op zich niet van zulke aard is dat deze volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Verzoeker brengt met zijn betoog ter terechtzitting geen concrete elementen bij die doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie van de LGBTI in Noord-Macedonië zoals beschreven in de bestreden beslissing en beschikking niet correct of onredelijk zou zijn of dat er zich een andere conclusie opdringt. Hij brengt geen overtuigende argumenten aan waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Derhalve kan verzoeker niet volstaan met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Noord-Macedonië voor LGBTI en het feit dat hij homoseksueel is en een fysieke beperking heeft om aannemelijk te maken dat hij in Noord-Macedonië werkelijk wordt gevisieerd of vervolgd, een verhoogd risico loopt of dat het hem aldaar aan nationale bescherming ontbreekt. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker, zo blijkt uit de vaststelling in de bestreden beslissing die niet wordt weerlegd of ontkracht, in gebreke blijft.

5.4. Verzoeker haalt incidenten aan gerelateerd aan het feit dat hij homoseksueel is, maar maakt niet aannemelijk dat hij geen beroep kon doen op bescherming voor zijn problemen noch dat hij bij een terugkeer er geen beroep op zou kunnen doen indien hij opnieuw incidenten zou kennen. De commissaris-generaal motiveert terdege: *“U geeft aan één keer naar het politiecommissariaat te zijn gegaan, maar de politiemann stelde dat het zinloos was klacht in te dienen (CGVS, p. 17). U liet het daarbij, u ging niet naar een ander politiekantoor (CGVS, p. 17). U zocht geen hulp elders bij de autoriteiten of bij organisaties, u zocht geen rechtshulp, geen hulp bij burgermaatschappijorganisaties, bij het LGBT support center (CGVS, p. 18). U ging nooit het door u opgeworpen onheus gedrag van de politie, het ziekenhuis, het arbeidsbureau die vuile woorden tegen u gebruikte ergens aankaarten (CGVS, p. 19).”*

De commissaris-generaal stelt daarnaast tevens vast dat *“u toegeeft dat u nooit hulp zocht bij organisaties of groepen die gays helpen (CGVS, p. 15). U informeerde zich er ook niet verder naar (CGVS, p. 15). Ook nadat u in Duitsland van het bestaan van dergelijke organisaties op de hoogte werd gebracht, zocht u er geen informatie over of hulp bij (CGVS, p. 15).”*

Uit de voormelde landeninformatie blijkt nochtans dat er hogere politieorganen zijn, alsook de Ombudsman, de Raad van Justitie en de Commissie voor de preventie van en de bescherming tegen discriminatie waarbij zij disfuncties van de politie of ander overheden kunnen aanklagen, alsook dat er afdoende mogelijkheden zijn om ondersteund te worden bij het indienen van een klacht tegen het optreden van de politie om zo alsnog overheidsbescherming te krijgen. Ook worden er verschillende initiatieven genomen om de doeltreffendheid van de bescherming voor haatmisdrijven te verhogen.

In de bestreden beslissing wordt hierover verder geduid:

“Nochtans, naast de wettelijke voorzieningen en vrijheden ook burgers zich met het oog op verweer tegen schendingen van rechten instelling van de Ombudsman. wenden tot een aantal andere instellingen, waaronder voornoemde Raad van Justitie en de Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal Noord-Macedonische politie dat in het geval de zijn die openstaan voor elke haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden politie aan te klagen. Klachten burger kunnen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de van Binnenlandse Zaken worden ingediend o.a. bij het intern controleorgaan van het Ministerie - DICCIPS), bij de Ombudsman (Department for Internal Control, Criminal Investigation and Professional Standards op de politie (External en bij het parket. In 2019 werd bijkomend een extern controlemechanisme toezicht van het parlement. Oversight Mechanism, EOM) opgericht. Daarnaast staan de politiediensten tevens onder tot sanctionerende maatregelen Wangedrag en/of van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd en kan leiden voorzieningen inzake kosteloze gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat instrument om gelijke toegang rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn. Dit vormt een belangrijk In bewustmakingscampagnes over tot justitie te verzekeren voor alle burgers die zich dit niet kunnen permitteren. ngo's actief waartoe burgers zich kunnen dit thema wordt de focus gelegd op kwetsbare groepen. Er zijn ook tal van richtten voor juridisch advies en informatie. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon

ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Noord-Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een anti-corruptiebeleidsdocument *Program for Prevention and Repression (State er diverse anticorruptieprogramma's of Corruption and Prevention and Reduction of Conflict of Interest)* en zijn waarvan de uitwerking en implementatie met bijbehorende actieplannen ter preventie en bestrijding van corruptie, wordt opgevolgd door de autonome en onafhankelijke *State Commission for the Prevention of Corruption (SCPC)*. Meerdere anticorruptie-instanties gerechtelijk bestrijden van corruptie, zijn actief in het onderzoeken van en zo ook high-level corruptiezaken. De Noord-Macedonische bij al het voorgaande bijgestaan overheid wordt to Skopje". Onder door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission tegen de georganiseerde impuls misdaad, van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan politiehervorming, de strijd de zogenaamde community policing, e.d.m."

Indien verzoeker geen verdere hulp zoekt, kan er hiertegen vanzelfsprekend niet worden opgetreden. Verzoeker heeft aldus geenszins alle realistische mogelijkheden uitgeput om bescherming in eigen land te verkrijgen. Een loutere stelling ter zitting dat de LGBTI-gemeenschap *"voortdurend geconfronteerd [wordt] met haatspraak waartegen zij geen overheidsbescherming genieten"*, doet hier niet anders over denken. Verzoekers bewering dat er geen passende bescherming kan worden geboden kan hier, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Noord-Macedonische autoriteiten en organisaties, en verzoekers eigen ervaringen en gedragingen, dan ook niet worden aangenomen. Het algemene betoog van verzoeker berust dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege zijn autoriteiten te bekomen. Verzoeker toont niet aan dat het hem omwille van zijn homoseksuele geaardheid, samengenomen met zijn mindervaliditeit, in Noord-Macedonië aan nationale bescherming ontbreekt.

In tegenstelling tot wat ter zitting wordt geponeerd, wordt hierbij afdoende rekening gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoeker, te weten zijn geaardheid en fysieke beperking. Door louter het tegendeel te beweren, brengt hij geen concrete en geïndividualiseerde elementen bij die hier anders over doen denken.

5.5. Verzoeker brengt verder geen elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in Noord-Macedonië omwille van zijn homoseksualiteit en fysieke beperking persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zoals in de bestreden beslissing omstandig uiteengezet, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij als homoseksueel en mindervalide niet aan werk zou geraken:

"o U werkte na uw terugkeer immers vijf jaar lang als koeienherder in Morane (CGVS, p. 9).

o U haalt aan dat u door uw invaliditeit enkel als herder of als bewaker in aanmerking komt voor werk (CGVS, p. 5). Echter uit uw verklaringen blijkt ook dat u sinds u mindervalide bent af en toe werkte op de markt, u maakte ook een kringloopwinkel proper en nam er verkoperstaken op u (CGVS, p. 8, 11).

o U stelt bij uw terugkeer naar Noord-Macedonië gezocht te hebben naar werk (CGVS, p. 5). Maar gepolst bij welke bedrijven u langs ging, kan u geen namen noemen, u heeft hiervan ook geen begin van bewijs (CGVS, p. 6). U geeft ook toe nadat u uit Morane trok en tot u naar België vertrok geen pogingen te hebben ondernomen om werk te vinden (CGVS, p. 10).

o U stelt ingeschreven te zijn in een arbeidskantoor, u dient documenten in die ervan getuigen dat u zich aanmeldde bij het Arbeidsbureau ten einde een werkloosheidsuitkering te genieten. Van een concrete zoektocht naar een job legt u geen begin van bewijs neer ondanks ertoe te zijn uitgenodigd (CGVS, p. 6)."

Ter zitting herhaalt verzoeker dat de eigenaar van de kudde die hij hoedde, hem heeft weggestuurd toen hij vernam dat hij homoseksueel is. De bewering dat hij onmogelijk elders in Noord-Macedonië werk kan vinden, heeft verzoeker, gelet op voorgaande pertinente vaststellingen, echter niet aannemelijk gemaakt. Daarbij wordt niet ontkend dat verzoeker als mindervalide met bepaalde moeilijkheden kan worden geconfronteerd bij het vinden van een job, doch hierbij herinnert de Raad eraan dat verzoeker omwille van zijn mindervaliditeit een levenslange uitkering geniet, naast een som geld die hij aanvaardde van het bedrijf bij wie zijn ongeval zich voordeed (NPO, p. 6-7). Verzoeker legde diverse documenten neer die getuigen van zijn invaliditeitsuitkering en onderbouwen dat hij voor zijn invaliditeit financieel steun kan genieten.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing en beschikking terecht geduid dat verzoekers verklaringen over zijn beweerd vrees bij terugkeer niet konden overtuigen. In dit verband wordt terecht gemotiveerd:

"o U diende zowel in Duitsland als Nederland een verzoek om internationale bescherming in voor dezelfde asielmotieven als diegene die u in onderhavig verzoek aanhaalt (CGVS, p. 13). U kreeg in beide gevallen een negatieve beslissing.

o U geeft ook aan niet in beroep gegaan te zijn tegen de beslissingen van de Duitse en Nederlandse asielautoriteiten (CGVS, p. 13).

o U beaamt dat er geen verschillen zijn tussen uw asielmotieven in het kader van uw huidig verzoek en voornoemde verzoeken (CGVS, p. 13). Toch keerde u vrijwillig terug naar Noord-Macedonië (CGVS, p. 5).

o U genoot hiertoe financiële steun (CGVS, p. 5) en u slaagde erin vijf jaar lang in Noord-Macedonië te verblijven alvorens opnieuw het land te verlaten (CGVS, p. 9)."

Verder merkt de Raad op dat de incidenten die verzoeker meemaakte, zich beperkten tot het gebruik van vuile woorden tegen hem op straat, bij de politie, het ziekenhuis en het arbeidsbureau en/of het zeggen dat hij "pédé" was (NPO, p. 17, 19). Hoewel dit getuigt van laakbaar gedrag, zijn deze incidenten niet zwaarwichtig genoeg om te worden aangemerkt als vervolging of ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien, zoals hierboven gesteld in punt 5.4, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij geen beroep kon doen op zijn autoriteiten voor zijn problemen en/of bij een terugkeer hij geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten indien hij opnieuw met dergelijk laakbaar gedrag te maken zou krijgen.

Een enkele verwijzing naar zijn homoseksualiteit en de algemene situatie voor de LGBTI in Noord-Macedonië, is verder louter algemeen van aard en volstaat daarom niet om in hoofde van verzoeker een individueel en objectief risico vast te stellen. Hij brengt geen concrete elementen aan die er op wijzen dat hij in Noord-Macedonië omwille van zijn homoseksualiteit en/of zijn fysieke beperking een persoonlijk risico of verhoogd risico op vervolging of ernstige schade loopt.

Voor zover verzoeker gewag maakt van een "*cumulatieve kwetsbaarheid*" wegens zijn homoseksuele geaardheid en fysieke beperking, moet worden aangestipt dat uit wat voorafgaat niet blijkt dat verzoekers profiel een dermate grote kwetsbaarheid vertoont dat die gelijkgeschakeld kan worden met vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5.6. Voorts herhaalt verzoeker ter zitting dat hij in zijn land van herkomst geen sociaal netwerk heeft. In punt 6 van voormelde beschikking werd hier reeds concreet op geantwoord waarbij erop gewezen werd dat "[verzoeker] nog contact heeft met zijn jongste broer die in Noord-Macedonië verblijft en hij ondanks zijn mindervaliditeit en seksuele geaardheid toch verschillende werkzaamheden heeft uitgevoerd en verschillende huisvestingen heeft gehad bij zijn terugkeer (NPO van 3 juni 2025, p. 1-12; p.6-11)". In de bestreden beslissing wordt nog terdege geduid: "*U staat in contact met uw jongste broer, die u welwillend is en met wie altijd contact onderhield (CGVS, p. 12). Ook uw burens van het ouderlijke huis in Skopje zijn u welwillend (CGVS, p. 13).*"

Het enkele gegeven dat verzoeker in Noord-Macedonië over een beperkt sociaal netwerk beschikt, is een puur socio-economisch probleem dat gepaard gaat met een herintegratie in de Noord-Macedonische samenleving zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van zijn vrijheid, leven of fysieke integriteit. Deze problematiek is niet afdoende en bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij bij terugkeer naar Noord-Macedonië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoeker herhaalt dat zijn ouderlijk huis werd verkocht, verwijst de Raad naar het aangaand motief in de bestreden beslissing: "*Waar u problemen aanhaalt met betrekking tot de verkoop van het ouderlijke huis door uw broers en het feit dat noch u, noch uw broer die in Zwitserland woont, geld hiervan trok, moet worden opgemerkt dat dit een motief is van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenschappelijke aard dat geen verband houdt met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging (CGVS, p. 3, 4, 5). U diende hiervoor geen klacht in of ondernam geen stappen hiertegen (CGVS, p. 5). Waar u opwerpt dat u geen geld had om een procedure in te zetten, kan worden opgemerkt dat, zoals hierboven reeds aangegeven, voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn.*"

Door het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, doet hij hier niet anders over denken.

Verder doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker in de periode van 2019 tot 2024, na zijn terugkeer uit Nederland, steeds in staat was een dak boven zijn hoofd te vinden. Hij woonde achtereenvolgens in een huurhuis, een christelijk centrum, een woning in een herdersdorp, en opnieuw een huurhuis (NPO, p. 5, 8, 9). Zoals in de beschikking gesteld, heeft verzoeker verschillende huisvestingen gehad bij zijn terugkeer. Dit wordt niet betwist. Aan de bewering dat hij nergens naartoe kan, kan dan ook geen geloof worden gehecht.

5.7. Wat betreft de medische gezondheidstoestand van verzoeker (*“hij lijdt aan oogproblemen, heeft een armprothese nodig waarvoor onderzoeken aan de gang zijn en moet ook nog psychisch worden onderzocht”*), verwijst de Raad in dit verband vooreerst naar de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., pt. 51).

Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit de gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Noord-Macedonische overheden of hulpverleners hem opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen. Integendeel, uit zijn verklaringen en de door hem aangebrachte documenten blijkt dat hij in Noord-Macedonië medische behandelingen kreeg na zijn werkongeval (map met documenten, NPO, p. 7-8). Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij als Noord-Macedonisch staatsburger geen medische of psychologische behandeling zou kunnen krijgen voor zijn medische en/of psychologische problemen en hij geen toegang zou hebben tot de eventueel benodigde ondersteuning. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Noord-Macedonië een reëel risico bestaat dat hem opzettelijk de benodigde medische zorgen worden ontzegd. De eventuele tekortkomingen van het Noord-Macedonisch gezondheidsstelsel vallen an sich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker meent dat hij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar Noord-Macedonië, dient hij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

5.8. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad samenvattend dat verzoeker niet in concreto aannemelijk maakt dat de Noord-Macedonische autoriteiten in zijn individuele situatie niet bij machte of onwillig zijn om in zijn problematiek op te treden en bescherming te bieden en, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet alle redelijkerwijze van hem te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Noord-Macedonië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput, zodat hij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem de enige overgebleven uitweg was.

Verzoeker heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat hij omwille van zijn homoseksualiteit en mindervaliditeit in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië geen toegang zal hebben tot werk, huisvesting en medische zorgen en hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

5.9. Verzoeker brengt derhalve, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van herkomst, Noord-Macedonië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. MAES TORRES LOREDO